

Ansøgeren er etnisk punjabi og kristen fra [...], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at både hendes egen familie og svigerfamilie var imod, at ansøgeren og hendes ægtefælle giftede sig. De giftede sig alligevel, i hemmelighed, i [foråret] 2008. Ingen fra familierne truede hende derefter, men de ville herefter ikke se hende. Efter et ophold i Danmark, hvor ansøgeren fik afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, rejste ansøgeren i 2009 tilbage til Pakistan. Ansøgeren fik arbejde i en skønhedssalon. I [sommeren] 2009 dukkede der nogle yngre mænd op på arbejdspladsen. Mændene smadrede spejle og udtrykte stor utilfredshed med, at der efter deres opfattelse blev udført sexarbejde eller beskidt arbejde i salonen. Ingen af mændene rettede under opholdet henvendelse til ansøgeren, og hendes navn blev ikke nævnt. En halv time efter, at mændene havde forladt salonen, forlod ansøgeren som den første af de fire ansatte salonen. Få dage senere kom nogle andre mænd på ansøgerens bopæl. Mændene beskyldte ansøgeren for at udføre sexarbejde eller beskidt arbejde og sagde, at hun derfor skulle dø. De satte ild til ansøgerens tøj, og hun pådrog sig som følge heraf svære brandskader på kroppen. En nabo anmeldte forholdet til politiet, der imidlertid aldrig afhørte ansøgeren. Naboen kørte ansøgeren til et hospital i Lahore, hvor hun var indlagt i syv til otte måneder for sine brandskader. Ingen besøgte hende på hospitalet. I [foråret] 2010 skulle ansøgeren på hospitalet med sin næsten nyfødte søn. På vejen derhen i en taxa blev taxaen beskudt af to mænd på en motorcykel. Ansøgeren sad på bagsædet skråt bag chaufføren. Chaufføren, men ikke ansøgeren, blev ramt. Ansøgeren udrejste legalt fra Pakistan [i sommeren] 2010. Ved en tilbagevenden til Pakistan frygter ansøgeren på ny, at der er nogen, der vil slå hende ihjel. Hun mener, at det er sandsynligt, at det er hendes svigerfamilie eller eventuelt hendes egen familie, der vil hende til livs. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2009 – efter at have indgået ægteskab mod sin families og svigerfamiliens vilje – med få dages mellemrum blev opsøgt af den samme gruppe yngre mænd på henholdsvis sin arbejdsplads og i sit hjem og beskyldt for at udføre beskidt arbejde. De truede med, at hun skulle dø og satte ild til hendes tøj, hvorved hun pådrog sig svære brandskader og var indlagt i måneder i anledning heraf. Det lægges i overensstemmelse med hendes forklaring endvidere til grund, at de personer, der havde bragt hende til hospitalet, anmeldte forholdet til politiet, der havde oprettet en sag vedrørende forholdet, men at politiet ikke henvendte sig til ansøgeren i anledning af sagen. Efter hospitalsindlæggelsen anmeldte hun ikke selv forholdet, da hun – der ikke havde hørt fra politiet – vidste, at det ville være nytteløst, da hun var en kristen kvinde, der var anmeldt for at udføre sexarbejde. Hun tog efter indlæggelsen ophold hos en sygeplejerske i Lahore, hvorfra hun udrejste til Danmark. Da hun var syg og tillige havde et sygt barn, anså hun det ikke muligt at tage ophold et andet sted i Pakistan. Uanset at ansøgeren ikke har vished for, at det var hendes familie eller svigerfamilie, der stod bag det meget alvorlige attentat mod hende, finder Flygtningenævnet – efter overgrebenes karakter og følger, den manglende hjælp fra myndighederne sammenholdt med baggrundsoplysningerne, herunder om situationen for kristne kvinder i Pakistan – at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Henset til ansøgerens situation findes hun ikke at kunne pålægges som internt flugtalernativ at tage ophold et andet sted i Pakistan. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.